

L'IGUALADÍ

Qualsevol dia 14 és bo, per fer el que tan innocentment es va deixar de fer el dia 14 d'abril de 1931.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 68

IGUALADA, 7 DE JULIOL DE 1934

Plenitud catalanista

La topada provocada pel Govern Samper a instàncies de la Lliga, ha tingut la virtut de fer-nos constatar l'arrelada profunda i sana que ha pres l'arbre del catalanisme. La cohesió patriòtica manifestada pel nostre poble, ha imposat respecte als més irreductibles. Malgrat totes les confabulacions, s'han tancat les Corts de Madrid sense que sorgís el defensor de la Pàtria «única e indivisible» per a encarar-se amb el Govern de la Generalitat. La bava verinosa dels sectors anti-catalans de sempre, s'ha tingut de resignar a ésser engolida coll avall. Aquells que sempre ens han ultratjat i odiat pel nostre esperit renovador, s'han trobat isolats dins la República. I, malgrat que diuen ésser —allà com ací— els autèntics representants del poble, el poble no els ha seguit ni els ha encoratjat. Per això, davant la fredor d'aquest isolament, s'han vist obligats a acceptar la continuació d'un Govern feble que carregui amb el mort i amb la responsabilitat davant l'opinió monàrquica peninsular, ja que els seus autèntics representants no han pogut satisfer els seus anhels gràcies a l'esperit de la República.

Perquè ara ja no es tracta d'aquell «problema catalán» dels temps de la monarquia que s'arranjava amb la facturació d'un governador civil «enérgico» o amb l'atorgament d'unes carteres ministerials. Aleshores Catalunya era manada per l'esperit de la gent adinerada i poruga que es marejava i capitulava fàcilment. Ara Catalunya és tot un poble, decidit al que convingui per a defensar la seva dignitat. Ara Catalunya és dirigida i governada per uns homes que no tenen tants títols acadèmics ni la petulància dels tècnics amb patent, però són gent de cor i d'empenta que han fet respectar i continuaran fent respectar la voluntat autonòmica del nostre poble. Ara no volem carteres: ara volem llibertat.

El Govern Samper i tots els manipuladors més o menys invisibles del seu darrera, ho han pogut constatar palpablement. I, feta pels d'allà aquesta constatació, a la qual han sotmès el seu «furor patriòtic», es preveu lògicament el començament d'una nova etapa. Etapa de negociacions i tanteigs. Però aquesta vegada els catalans hi podem entrar esperançats i confiats en els polítics que ens representen. Catalunya, per fi, ha trobat els seus homes i tenim la sort que la decisió i la fermesa de conviccions dels nostres homes, ha fet esclatar l'entusiasme de tots els sectors vius de la península, de dreta a esquerra. Mai, com ara, es podia dir que Catalunya és qui senyala el camí de la llibertat i de la renovació. VISCA CATALUNYA!

CENTRE REPUBLICA

ORDRE DEL DIA

Discussió i aprovació dels

nous Estatuts del

Centre.

Volgut consoci: se us convoca a la Reunió General Extraordinària que tindrà lloc avui, dissabte, dia 7, a les 10 de la nit, per tal de tractar l'assumpte que expressa l'ordre del dia, consignada al marge de la present convocatòria.

Us prega hi assistiu,

La Ponència

Cap a la fi d'un diàleg

Conclusions

Ens sembla que, per la nostra part, podrem avui donar per acabat aquest diàleg que, a l'entorn d'Assistència Social, hem sostingut amb l'amic Ferrer. Per nosaltres ha estat un goig i un gaudir espiritual. Entenem que és així com s'ha de constatar i oposar les idees de cadascú. Anem ara a fer-hi unes conclusions finals, que considerem indispensables.

La concepció totalitària del problema social, no està pas renyida amb l'actuació i els postulats d'esquerra. Si els homes que són al davant dels organismes estatals, professen idees esquerristes, i les senten de debó, la seva actuació portarà, pas a pas, vers la realització d'aquella concepció totalitària. Però ens hi portarà PAS A PAS i no tot d'un cop com propugna l'amic Ferrer. Així ho han comprès molts homes. I, per això, antics militants als rengles d'extrema social, són avui enrolats dins els partits democràtics d'esquerra. Vol dir això que siguin traïdors? No, amic Ferrer; en això heu estat sever a ultrança. Es perfectament honest i lloable canviar de posició, si hom s'adona que anava errat; canviar de camí si hom s'adona que s'esgarriava. La tossuderia a mantenir una posició i seguir un camí, malgrat tot, és una teoria d'amor propi negatiu.

El que passa és que els homes extremistes, són molt exigents i impacients quan es tracta d'una transformació evolutiva i de seguida tracten de prevaricadors i traïdors als dirigents de l'evolució. I no s'adonen que si un dia esclata i triomfa la seva Revolució Social, l'endemà mateix, aquells que siguin cridats a ordenar el caos produït, hauran de fer com els homes evolutius i hauran d'ésser una mica prevaricadors, fent marxa enrera i frenant l'ímpetu inconscient de les masses.

Nosaltres, amic Ferrer, no hem censurat ni protestat de què, dins els vostres medis, s'hi facin subscripcions, puix ho trobem naturalíssim. Ho vàrem retreure senzillament perquè es criticava que ho fes també la Comissió d'Assistència Social, i ja veieu que es fa amb el mateix caràcter voluntari precisament. Per això veníem a dir: si vosaltres a cada moment «mermeu» el «miserò jornal» amb subscripcions i recaptés, perquè critiqueu als que ara fan el mateix amb una finalitat clara i concreta?

I veníem a dir que, dins els vostres mitjans, la finalitat de les recaptacions

no ha aparegut sempre «clara i concreta», perquè és evident que les pistoles, municions, bombes, líquids inflamables i altres estris repugnants, encara no s'ha trobat la manera de fabricar-les en comú i cal adquirir-les d'algun o altre burgès. I no sabem que hi hagi cap burgès que les doni de franc.

Tampoc hem dit que trobéssim bona l'actual societat. Hem dit que calia en-sorrar el que convingui, però només el que convingui. Creiem que és així com cal educar les masses i no portant-les a la desesperació i fer-les-hi creure que tot ha d'anar bòria avall.

Som partidaris, ho hem dit ben clar, del reformisme social; per tant, no és lícit dir-nos que trobem bé l'actual societat. Altrament, entenem que és el reformisme social ço que encaixa perfectament i viablement amb la manera d'ésser de la gent. La solució totalitària que tant sovint retreuen els anarquistes purs, és entelada i desvirtuada a cada moment pels anarquistes impurs. Ço que diuen els «teòrics», és barroerament contradit pels «pràctics».

La gent, tan si és de dalt com de baix, no es troba preparada per anar, d'un cop, a la transformació social total i absoluta. Altrament, és un assaig molt car perquè inutilitzaria la màquina per a molts anys.

La posició bona, per nosaltres, és la d'impulsar la formació espiritual de totes les classes socials i anar implantant, una darrera l'altra, les millores humanitàries i igualitàries que seran el fruit d'aquella formació.

Ara bé: si, tot fent aquesta feina (sistema democràtic), hi ha algú que la vol impedir i anorrear per la força (sistema feixista), aleshores, sense sermons i sense res, tots tenim el deure d'enfrontar-nos-hi allà on sigui i com sigui.

Per acabar, dues paraules sobre la Comissió d'Assistència Social.

Veiem que ha ajornat, per uns dies, la recaptació de quotes i donatius, per tal de tenir un canvi d'impressions amb els diversos estaments de la ciutat i obtenir un major ambient a l'entorn de la seva obra. No creiem que ningú sigui capaç de fer obstrucció a les seves nobles finalitats, però si així es fes, estem segurs que la Comissió tindria la necessària decisió per arribar allà on es proposa. Es així, amic Ferrer, com es treballa pràcticament i eficientment, és enrolant-se a l'arma i no botzinant al seu entorn.